

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

❧ תּוֹלְדוֹת – וַיֵּצֵא ❧

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ה' - חֲלָק י"א

קוֹנְטֵרְס 131

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

שיעורים ביוזר הקדוש

שיעורי אור הרשב"י

סביב השעון, 24 שעות ביממה

מפעל "הזוהר העולמי" מייסד בימים
אלו את שיעורי "אור הרשב"י", בו
ילמדו בעז"ה את הזוהר הקדוש

24 שעות ביממה,

(כפי שתיקן רביה"ק הרמח"ל זצ"ל,
שילמדו ברצף בלי הפסק)

במקומות הקדושים:
הכותל המערבי,
קבר רחל
וציון הרשב"י.

כך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זצ"ל, בזהר
הקדוש פרשת נשא: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר
הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי". באור הדברים: בזכות
החבור שלך, ספר הזוהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן
הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!

הנכם מוזמנים להצטרף למסירת שיעורי "אור הרשב"י" (אפשרות למילגה)

אמרו לנו הז"ל: המתחיל הוא העיקר. מובא בספד"ק (ישמח משה, פרשת כי תבא דף ק"ל

ע"א) וז"ל: וידוע דלכל דבר יש שלשה חלקים היינו ראש תוך סוף, והנה המתחיל והגומר הוא העיקר, עכ"ל.

כל הרוצה ליזכות ולהיות מן הראשונים שמוסרים שיעורים במקומות הקדושים,
מוזמן לשלוח פקס כדי שנוכל לארגן משמרות לימוד הזוהר
במנינים קבועים 24 שעות ביממה.

נפרסם בעלונים בעז"ה את פרטי השיעורים המתקיימים בכל אתר ואתר, כמו כן ניתן לקבל את פרטי השיעורים,

ע"י בקשה בפקס 02-9951300 או באימייל hazohar@gmail.com

להצטרפות למסירת / לימוד ב"אור הרשב"י"

שם הרב _____

כתובת עיר _____

טלפון נייד _____

יום _____ שעה _____ בהתנדבות?

מקום השיעור _____

מסירת שיעור או לימוד _____

נא למלאות ולשלוח בפקס 02-9951300

חלק מהשיעורים:

קבר רחל	כותל	חיל חמישי	יום שלישי
1:30	12:00	הרב שלום יהודה גראס אדמו"ר מהאלמון שליט"א	
1:45	12:15	הרב מאיר חיים דיין שליט"א, ראש הכולל	
2:00	12:30	הרב שמואל נתנאל בלום שליט"א	
2:15	12:45	הרב אליהו חיים פלדמן שליט"א, מגיד שיעור.	
2:30		הרב ברוך גולומבו שליט"א	
2:45		ר' יעקב אביטן שליט"א	

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

במעלות הזוהר

גליון מס' 25
סיון תש"ע לפ"ק

213

יורשלים

בית שמש

טבריה

מירון

בית לחם חברון

בני ברק

חדרה

פתח תקוה

בת ים

אלעד חריש

עפולה

נשר הרצליה

צפת נתניה

מושב פורת מושב חנה

חיפה תניבות

גבעת שמואל בנימינה

בת חפר ראשון לציון

אדם אשקלון

באר שבע בית ארזון

מ.מבית מ.מגאולי מ.מזרה

באר יעקב בית אלעד בית ציון

בית שמש מ.חזית עיון

בית שמש מ.חזית עיון

בית שמש מ.חזית עיון

בית שמש מ.חזית עיון

בית שמש מ.חזית עיון

בית שמש מ.חזית עיון

בית שמש מ.חזית עיון

בית שמש מ.חזית עיון

בית שמש מ.חזית עיון

בית שמש מ.חזית עיון

ב"ה שהחיינו וקיימנו שמתקיימים מעל אלף שיעורים בזוהר הקדוש ברחבי הארץ.

בידכם לעזור לנו להוסיף ולהעלות במספר השיעורים, שכל אחד ואחד ינסה את כוחו באירגון שיעורים נוספים לאקמא שכינתא מעפרא.

לבירורים ולפרטים: 054-843-6784

פקס: 02-995-1300

מפעל הזוהר העולמי

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

סודות החכמה, והכל הם כראוי, וכל מעשיו דרכי התורה, משום שדרכי התורה הם דרכי הקדוש ברוך הוא, ואין דבר קטן שאין בו כמה דרכים ושבילים וסודות של חכמה עליינה.

בא ראה, שהרי רבי יוחנן בן זכאי היה אומר שלש מאות הלכות פסוקות בסוד החכמה העליונה בפסוק ושם אשתו מהיטבאל בת מטרו בת מי זהב, ולא גלה אותם אלא לרבי אליעזר שהיה עמו, כדי לדעת שפמה סודות עליונים הם בכל מעשה ומעשה, שהוא בתורה, ובכל דבר ודבר, היא חכמה ותורת אמת. משום כך דברי התורה הם דברים קדושים להראות ממנה נפלאות, כמו שנאמר גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

בא ראה, בפעם שעקם הנחש ההוא את אדם ואת אשתו, שקרב לאשה והטיל בה זקמא, והתפתה בו אדם, אז נטמא העולם, והתקללה בשבילו האדמה, וגרם מות לכל העולם, ועמד העולם להפרע ממנו, עד שבא עץ החיים וכפה [וכפר] על אדם, והכניע אותו הנחש שלא ישלט לעולמים על זרעו של יעקב.

שהרי בזמן שהקריבו ישראל שעיר, היה נכנע אותו הנחש והתהפך לעבר, כמו שנאמר, ועל פן הקריב יעקב לאביו שני שעירים. אחד להכניע את עשו, שהוא שעיר, ואחד בשביל הדרגה שהיתה תלויה בעשו ונדבק בו ונתבאר.

ובשום כך עמד העולם עד שתבא אשה כמו חנה, ובן אדם כמו אדם, ויעקמו ויחכימו את אותו הנחש הרע ואותו שרוכב עליו,

דחכמתא, וכלא בגין לאחזאה חכמתא עלאה להו לבני נשא, בגין דילפון מההוא עובדא רזין דחכמתא, וכלא אינון כדקא יאות, ועובדוי כלהו אורחי דאורייתא, בגין דאורחי דאורייתא, אינון ארחי דקדשא ברין הוא, ולית מלה זעירא דלית בה פמה אורחין ושבילין, ורזין דחכמתא עלאה.

הא חזי, דהא רבי יוחנן בן זכאי הוה אמר תלת מאה הלכות פסוקות, ברזא דחכמתא עלאה, בפסוק (בראשית לו) ושם אשתו מהיטבאל בת מטרו בת מי זהב, ולא גלי לון, אלא לרבי אליעזר דהוה עמיה, בגין למנדע דכמה רזין עלאין אינון בכל עובדא ועובדא דאיהי באורייתא, ובכל מלה ומלה חכמתא איהי, ואורייתא דקשוט, בגין כך אינון מלין דאורייתא, מלין קדישין אינון, לאחזאה מינה נפלאות, פמה דאת אמר, (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

הא חזי, בשעתא דעקים ההוא חויה לאדם ולאמתיה, דאקריב לאתתא ואטיל בה זוקמא, ואתפתא ביה אדם כדין אסתאב עלמא ואתלטויא ארעא בגיניה, וגרים מותא לכל עלמא, וקיימא עלמא לאתפרעא מינה. עד דאתא אילנא דחיי, וכפי (וכפר) על אדם, וכפייא ליה לההוא נחש דלא ישלוט לעלמין על זרעא דיעקב.

דהא בזמנא דאקריבו ישראל שעיר, הוה אתכפיא ההוא נחש ואתהפך לעבדא, פמה דאתמר. ועל דא אקריב יעקב לאביו תרין שעירין. חד, לאכפיא לעשו דאיהו שעיר. וחד, בגין דרגא דהוה תלי ביה עשו, ואתדבק ביה ואתמר.

ובגין כך קיימא עלמא, עד דתייתי אתתא כגוונא דחיה, ובר נש כגוונא

דָּאָדֶם, וַיַּעֲקִימוּ וַיַּחֲכִימוּ (דף קמז ע"א) לִיהַ
לְהֵיחֹא חוּיָא בִישָׁא וְהֵיחֹא דְרַכִּיב עֲלֵיהּ
וְכֻלָּא אַתְמָר.

פְּתַח וְאָמַר, (בדראשית כה) וַיְהִי עֶשׂוֹ אִישׁ יוֹדֵעַ
צִיד אִישׁ שְׂדֵה, וְהָא אַתְמָר וַיַּעֲקֵב
אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֲהֵלִים. אִישׁ תָּם, גְּבַר שְׁלִים,
כְּתַרְגוּמוֹ. יֹשֵׁב אֲהֵלִים, אֲמַאי אִיהוּ תָם, בְּגִין
דְּאִיהוּ יֹשֵׁב אֲהֵלִים, דְּאֲחִיד לְתַרִין סְטָרִין,
לְאַבְרָהָם וְלִיצְחָק. וְעַל דָּא, יַעֲקֹב בְּסִטְרָא
דִּיצְחָק אָתָּא לְגַבְיָה דְעֶשׂוֹ, כְּמָה דְאַתְמָר.
דְּכְתִיב, (שמואל ב כה) עִם חֲסִיד תִּתְחַסֵּד וְעִם
עַקֵּשׁ תִּתְפַּל. וְכֵד אָתָּא עִם בְּרַכָּאן, בְּסִיּוּעָא
דְלַעֲיִלָּא קָא אָתָּא, בְּסִיּוּעָא דְאַבְרָהָם וַיַּצְחָק,
וּבְגִין כִּף בְּחֻכְמַתָּא הוּהּ, כְּמָה דְאַתְמָר.

הָא חוּי, כִּד יַעֲקֹב אַתְעַר לְגַבְיֵי סַמְאֵל,
דְּרַגָּא דְעֶשׂוֹ, וְקַבִּיל עֲלֵיהּ לִיַּעֲקֹב,
וַיַּעֲקֹב נֶצַח לִיהַ כְּכֹמָה סְטָרִין, נֶצַח לְחוּיָא
בְּחֻכְמַתָּא וּבְעַקִּימוֹ, וְלֹא אַתְנַצַּח, בְּרַבְשִׁיעִיר.
וְאַף עַל גַּב דְּכֻלָּא חַד, נֶצַח כְּמֹו כֵּן לְסַמְאֵל
בְּנִצְחוֹנָא אַחְרָא, וְנִצְחִיָּה, הָדָא הוּא דְכְתִיב
(בדראשית לב) וַיֹּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר.
וַיֵּרָא כִי לֹא יָכוֹל לוֹ.

הָא חוּי, זְכוּתֵיהּ דִּיעֲקֹב כְּמָה הוּהּ, דְּאִיהוּ
אָתָּא וּבְעָא לְאַעֲבָרָא לִיהַ מַעֲלָמָא. וְהֵיחֹא
לִילִיָּא, הוּת לִילִיָּא דְאַתְבְּרִי בֵיהַ סִיְהָרָא, וַיַּעֲקֹב
אֲשְׁתָּאָר בְּלַחֲדוּדִי. דְלֹא הוּהּ עֲמִיָּה אַחְרָא, דְתַנָּן
לֹא יַפּוּק בְּרַב גֵּשׁ יַחֲדָאִי בְּלִילִיָּא, וְכָל שְׁכָן
בְּלִילִיָּא דְאַתְבְּרִיאוּ בֵיהַ נְהוּרִין, דְהָא סִיְהָרָא
אִיהִי חֲסָרָא, דְכְתִיב, (בדראשית א) יְהִי מְאֹרֹת חֲסֵר.
וְהֵיחֹא לִילִיָּא, אֲשְׁתָּאָר בְּלַחֲדוּדִי, בְּגִין דְּכֵד
סִיְהָרָא חֲסָרָא, חוּיָא בִישָׁא אַתְתַּקַּף וְשִׁלְטָא,

וּכְדִין אָתָּא סַמְאֵל, וְקַטְרִיג לִיהַ, וּבְעָא לְאוּבְדָא לִיהַ מַעֲלָמָא.

וְהַכֵּל נִתְבְּאָר.
פְּתַח וְאָמַר, וַיְהִי עֶשׂוֹ אִישׁ יוֹדֵעַ
צִיד אִישׁ שְׂדֵה, וְהָרִי נְאָמַר וַיַּעֲקֵב
אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֲהֵלִים. אִישׁ תָּם -
גְּבַר שְׁלֵם, כְּתַרְגוּמוֹ. יֹשֵׁב אֲהֵלִים
- לְמָה הוּא תָם? מִשּׁוּם שְׁהוּא
יֹשֵׁב אֲהֵלִים, שְׁאוּחֹז אֶת שְׁנֵי
הַצְּדָדִים, אֶת אַבְרָהָם וְאֶת יַצְחָק.
וְעַל כֵּן יַעֲקֹב בְּצִדוֹ שֶׁל יַצְחָק בָּא
אֶל עֶשׂוֹ, כְּמֹו שְׁנְאָמַר, שְׁכַתוּב עִם
חֲסִיד תִּתְחַסֵּד וְעִם עַקֵּשׁ תִּתְפַּל.
וּכְשֶׁבָא עִם בְּרַכּוֹת - עִם סִיּוּעַ
שְׁלַמְעֵלָה הוּא בָּא, עִם סִיּוּעַ שֶׁל
אַבְרָהָם וַיַּצְחָק, וּמִשּׁוּם כִּף זֶה הִיָּה
בְּחֻכְמָה, כְּמֹו שְׁנִתְבְּאָר.

בָּא רָאָה, כְּשִׁיעֲקֹב הִתְעוֹרֵר אֶל
סַמְאֵל, דְּרַגָּתוֹ שֶׁל עֶשׂוֹ, וְקַבִּיל
עֲלָיו אֶת יַעֲקֹב, וַיַּעֲקֹב נֶצַח אוֹתוֹ
בְּכֹמָה צְדָדִים - נֶצַח אֶת הַנְּחֻשׁ
בְּחֻכְמָה וְעַקְמוּמִיּוֹת, וְלֹא נֶצַח, רַק
מְהַשְׁעִיר. וְאַף עַל גַּב שְׁהַכֵּל אַחַד,
נֶצַח כְּמֹו כֵּן אֶת סַמְאֵל בְּנִצְחוֹן
אַחַר וְנֶצַח אוֹתוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוּב
וַיֹּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר.
וַיֵּרָא כִי לֹא יָכוֹל לוֹ.

בָּא רָאָה כְּמָה הִיָּתָה זְכוּתוֹ שֶׁל
יַעֲקֹב, שְׁהוּא בָּא וְרַצָּה לְהַעֲבִירוֹ
מִן הָעוֹלָם, וְאוֹתוֹ הִלְלָה הִיָּה
הִלְלָה שְׁנִבְרָאָה בּוֹ הִלְבְּנָה, וַיַּעֲקֹב
נִשְׂאָר לְבִדּוֹ, שְׁלֹא הִיָּה מִישְׁהוּ
אַחַר עִמּוֹ. שְׁשִׁנְיָו, אֵל יֵצֵא אָדָם
יַחֲדָאִי בְּלִילָה, וְכָל שְׁכָן בְּלִילָה
שְׁנִבְרָאוּ בּוֹ הַמְּאֹרוֹת, שְׁהֵרִי
הִלְבְּנָה חֲסָרָה, שְׁכַתוּב יְהִי מְאֹרֹת
חֲסֵר. וְאוֹתוֹ הִלְלָה נִשְׂאָר לְבִדּוֹ,
מִשּׁוּם שְׁכַאֲשֶׁר הִלְבְּנָה בְּחֲסֹרְוָה,
הִנְחֻשׁ הִרַע מִתְגַּבֵּר וְשׁוֹלֵט, וְאִז
בָּא סַמְאֵל וְקַטְרִיג עֲלָיו, וְרַצָּה
לְהַאֲבִידוֹ מִן הָעוֹלָם.

וַיַּעֲקֹב הִיָּה חֲזַק בְּכָל הַצְּדָדִים,

וַיַּעֲקֹב הוּהּ תְקִיף בְּכָל סְטָרִין, בְּסִטְרָא דִּיצְחָק וּבְסִטְרָא דְאַבְרָהָם, דְּאִינּוּן

בצד של יצחק ובצד של אברהם, שהם היו חזקו של יעקב. בא לימין, וראה את אברהם חזק בחזק היום, בצד הימין של הסוד. בא לשמאל, ראה את יצחק חזק בדין הקשה. בא לגוף, ראה את יעקב חזק משני הצדדים הללו שמקיפים אותו אחד מכאן ואחד מכאן. אי, וירא פי לא יכל לו ויגע בכף ירכו, שהוא מקום מחוץ לגוף, והוא עמוד אחד של הגוף. אי, ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו וגו'.

בין שהתעורר הבקר ועבר הלילה, התגבר יעקב, ונחלש כחו של סמאל, אז אמר שלחני, שהגיע הזמן לומר את שירת הבקר. ורצה ללכת, והודה לו על אותן הנרכות, והוסיף לו ברכה אחרת, שכתוב ויברך אתו שם.

בא ראה כמה ברכות התברך יעקב: אחת של אביו באותה התעממות, והרויח את כל אותן הנרכות. ואחת של השכינה, שברך אותו הקדוש ברוך הוא כשהיה בא מלבן, שכתוב ויברך אלהים את יעקב. ואחת שברך אותו הפלאך ההוא, הממנה של עשו. ואחת ברכה אחרת שברך אותו אביו כשהלך לפדן ארם, שכתוב ואל שדי יברך אתך וגו'.

בזמן ההוא שראה יעקב את עצמו בכל הנרכות הללו, אמר, באיזו ברכה מהם אשתמש כעת? אמר, כעת אשתמש בחלשה שבהן, ומי היא? זו האחרונה, שברך אותו אביו. ואף על גב שהיא חזקה, אמר, אינה חזקה בשלטון העולם הנה פראשונה.

אמר יעקב, אטל עכשו את זו ואשתמש בה, ואעביר את כל אותן האחרות לזמן שאצטרף לי

הוּו תקיפו דיעקב. אתא לימינא חמא לאברהם תקיף בתקיפו דיומא, בסטרא דימינא דחסד. אתא לשמאלא, חמא ליצחק תקיף בדינא קשיא. אתא לגופא, חמא ליעקב, תקיף מתרין סטרין אליו דסתרו ליה, חד מכאן, וחד מכאן. פדין, (בראשית לב) וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו, דאיהו אתר לבר מגופא, ואיהו חד עמודא דגופא, פדין ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו וגו'.

בין דאתער צפרא ועבר ליליא, אתתקף יעקב, ואתחלש חיליה דסמאל, פדין אמר שלחני, דמטא זמנא לומר שירתא דצפרא. ובעי למיזל, ואודי ליה על אינון ברכאן, ואוסיף ליה ברכתא אחרא, דכתיב (בראשית לב) ויברך אתו שם.

הא חזי, כמה ברכאן אתברך יעקב, חד דאבוי, בההוא עקימו, ורווח כל אינון ברכאן. וחד דשכינתא דבריה ליה קדשא בריה הוא, כד הוה אתי מלבן, דכתיב, (בראשית לה) ויברך אלהים את יעקב. וחד, דברכיה ליה ההוא מלאכא ממנא דעשו. וחד, ברכה אחרא, דברכיה ליה אבוה, כד הוה אזיל לפדן ארם, דכתיב (בראשית כח) ואל שדי יברך אתך וגו'.

בההוא זמנא דחמא יעקב גרמיה בכל הני ברכאן, אמר, במאן ברכתא דמנייהו אשתמש השתא. אמר, בחלשא מנייהו אשתמש השתא, ומאן איהו, דא בתרייתא, דברכיה אבוה, ואף על גב דאיהי תקיפא, אמר, לאו איהי תקיפא בשלטנותא דהאי עלמא פקדמאה.

אמר יעקב, אטול השתא דא ואשתמש בה, ואסלק כל אינון אחרנין לזמנא

ולבני אחר, מתי? בזמן שיתכנסו כל העמים להאבד את בני מן העולם, שכתוב כל גוים סבבוני בשם ה' כי אמילם. סבבוני גם סבבוני וגו'. סבבוני כדברים וגו'. הנה פאן שלשה, כלפי שלשה שנסארו. אחת - אותן הברכות הראשונות של אביו. שנים - אותן ברכות שברך אותו הקדוש ברוך הוא. שלש - אותן הברכות שברך אותו המלאך ההוא.

אמר יעקב, לשם צריך אותן, אל המלכים וכל העמים של כל העולם, ואעביר אותן לשם, וכעת כלפי עשו די לי בזה. למלך שהיו לו כמה לגיונות חזקים, כמה בעלי לוחמי קרבות להלחם בקרבות, שמוזנים כלפי מלכים חזקים להלחם בהם קרבות. בינתיים שמע על שודד אחד רוצח. אמר, בני השערים הללו ילכו לשם. אמרו לו, מפל לגיונות שלך אינך שולח לשם אלא אלו? אמר, כלפי אותו השודד די באלו, שהרי כל לגיונתי ובעלי הקרב אעביר אותם לאותם המלכים החזקים. ביום הקרב פשיצרכו לי, יהיו. אף כך יעקב אמר כלפי עשו, די לי בעת בברכות הללו. אבל לזמן ההוא ששיצרכו לבני כלפי כל המלכים והשליטים של כל העולם, אעלה אותם. פשיגיע אותו הזמן, יתעוררו אותן הברכות מפל הצדדים, ויתקיים העולם על קיומו נראוי. ומהיום ההוא והלאה תקום המלכות הזו על כל שאר מלכות אחרת, כמו שבאררה, שכתוב (דניאל ב) תכתת ותכלה כל אלו המלכיות והיא תקום לעולם. והינו האבן ההיא שנגזרת מן החר ולא בידים, כמו שנאמר משם רעה אבן ישראל.

דאצטריך לי ולבנאי בתראי. אימתי, בזמנא דיתפנשוון כל עצמניא לאוכדא בני מעלמא, דכתיב, (תהלים קיח) כל גוים סבבוני בשם יי פי אמילם. סבבוני גם סבבוני וגו'. סבבוני כדבורים וגו'. הא הכא תלתא, לגבי תלתא דאשתארו. חד, אינון ברכאן קדמאי דאבוה. תרין, אינון ברכאן דברכיה קדשא בריך הוא. תלת, אינון ברכאן דברכיה ההוא מלאכא. אמר יעקב, להתם אצטריכו, לגבי מלכין וכל עצמין דכל עלמא, ואסליק לון להתם. והשתא לגבי דעשו, די לי בהאי למלכא, דהוו ליה כמה לגיונין תקיפין, כמה מארי מגיחי קרבא לאגחא קרבין, דזמינין לגבי מלכין תקיפין (דף קמו ע"ב) לאגחא בהו קרבא. אדחכי שמע על לסטים חד קפחא, אמר, הני בני תרעי יהכון תמן. אמר ליה, מפל לגיונין דילך, לית אנת משדר התם אלא אלין. אמר, לגבי ההוא לסטים, די באלין. דהא כל לגיונתי ומארי קרבא, אסתלק לגבי אינון מלכין תקיפין, ביומא דקרבא, דאצטריכו לי, ליהוו.

אוף הכי יעקב אמר לגבי עשו, די לי השתא באלין ברכאן. אבל ליהו זמנא דאצטריכו לבני לגבי כל מלכין ושלטיין דכל עלמא, אסלק לון. פד ימטי ההוא זמנא, יתערון אינון ברכאן מפל סטריין, ויתקיים עלמא על קיומיה פדקא יאות, ומההוא יומא ולהלאה, יקום מלכותא דא על כל שאר מלכו אחרא, כמה דאוקמוה, דכתיב, (דניאל ב) תדק ותסף כל אלין מלכותא והיא תקום לעלמניא. והיינו ההיא אבנא, דאתגזרת מן טורא די לא בידין, כמה דאת אמר (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל, מאן אבן דא. דא

מי האבן הזו? זו כנסת ישראל,
כמו שנאמר והאבן הזאת אשר
שמתי מצבה וגו'.

רבי חייא אמר, מכאן, (ישעיה י'
שאר לשוב שאר יעקב - אלו
הפרכות האחרות שנשארו.
וכתוב (מכה ה) והיה שארית יעקב
בגוים בקרב עמים רבים. ואלו
פרכות אחרות. כתוב (והיה שארית יעקב) בגוים
כלם, ולא רק בעשו. וכתוב והיה
שארית וגו' כטל מאת ה'.

פתח רבי ייסא ואמר, (מלאכי א) בן
יכבד אב ועבד אדניו. בן זה
עשו, שלא היה אדם בעולם
שיכבד את אביו כמו שעשו כבד
את אביו, ואותו הכבוד שכבד
אותו השליט אותו בעולם הזה.
ועבד אדניו - זה אליעזר עבד
אברהם, ובארוה. שהרי אדם
שהיה בא לחרן בכמה עשר
וכמה מתנות ואוצרות וגמלים
טעונים, שלא אמר לבתואל
ולבן שהוא אוהבו של אברהם
או איש אחר שבא עם פיוס של
אברהם, אלא טרם ידבר את
דברו מה כתוב? ויאמר עבד
אברהם אנכי, ואחר כך אדני
אדני, כדי שיכבד את אברהם,
אותו הכבוד ואותו החסד האריך
לו לכמה פעמים.

כך עשו, הכבוד ההוא שכבד
את אביו האריך לו כל הפעמים
הללו שישלט בעולם הזה,
ואותן הדמעות הורידו את
ישראל לשעבודו עד שישובו
ישראל לקדוש-ברוך-הוא
בכביה ובדמעות, שכתוב (ירמיה
לא) בככי יבאו וגו', ואז כתוב
(עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון
לשפט את הר עשו והיתה לה'
המלוכה. ברוך ה' לעולם אמן
ואמן.

כנסת ישראל, כמה דאת אמר, (בראשית כח)
והאבן הזאת אשר שמתי מצבה וגו'.

רבי חייא אמר, מהכא (ישעיה י'
שאר ישוב אליו ברכאן אחרנין
דאשתארו, וכתוב, (מכה ה) והיה שארית יעקב
בגוים בקרב עמים רבים (אליו ברכאן אחרנין כתיב, (מכה
ה) והיה שארית יעקב) בגוים פלהו, ולא בעשו
בלחודה, וכתוב והיה שארית וגו', כטל
מאת יי.

פתח רבי ייסא ואמר (מלאכי א) בן יכבד אב
ועבד אדניו, בן, דא עשו. דלא הוה
בר נש בעלמא דיוקיר לאבוי, כמה דאוקיר
עשו לאבוי. וההוא יקירו דאוקיר ליה
אשליט ליה בהאי עלמא.

ועבד אדניו, (שם) דא אליעזר עבד אברהם
ואוקמוה, דהא בר נש דהוה אתי
לחרן, בכמה עותרא, וכמה מתנן ונבובזין,
וגמלין טעינן. דלא אמר לבתואל ולבן,
דאיהו רחימוי דאברהם, או בר נש אתרא
דאתי בפיוסא דאברהם, אלא עד לא ימלל
מלוי, מה כתיב, (בראשית כד) ויאמר עבד אברהם
אנכי, ולבתר אדני אדני, בגין דיוקיר ליה
לאברהם ההוא יקרא וההוא טיבו, אוריף
ליה לכמה זמנין.

כך עשו, ההוא יקרא דאוקיר ליה לאבוי,
אוריף ליה כל הני זמנין דישלוט
בעלמא דא. ואינון דמעין, אורידו לון
לישראל בשעבודא דליה, עד דיתובון
ישראל לקדשא בריך הוא, בבכיה ובדמעין.
דכתיב בככי יבאו וגו', וכדין כתיב, ועלו
מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו
והיתה ליי המלוכה. ברוך יי לעולם אמן
ואמן.

פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא יַעֲקֹב

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה. (בראשית כח)
 רַבִּי חֲזִיָּא פָּתַח וְאָמַר, (קהלת א) וְזָרַח
 הַשֶּׁמֶשׁ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף זֹרַח
 הוּא שֵׁם, הַאי קָרָא אוּקְמוּהּ. אֲבָל וְזָרַח
 הַשֶּׁמֶשׁ דָּא יַעֲקֹב, פַּד הוּוּ בְּבֵאֵר שֶׁבַע. וּבָא
 הַשֶּׁמֶשׁ, פַּד אֲזִיל לְחָרָן, דְּכֵתִיב, (בראשית כח) וַיֵּלֶךְ
 שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ. וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף (דף קמח
 ט"ו) זֹרַח, דְּכֵתִיב וַיִּשְׁכַּב בְּמִקְוֹם הַהוּא.

וְהָא חֲזִי, שְׁמֵשׂא אָף עַל גַּב דְּנְהִיר לְכָל
 עֲלָמָא, מְטַלְנוּי בְּתַרְיָן סְטַרְיָן אֵינּוּן,
 כְּמָה דְאֵת אָמַר, (קהלת א) הוֹלֵךְ אֶל דְּרוֹם וְסוּבֵב
 אֶל צָפוֹן, בְּגִין דְּדָא יְמִינָא וְדָא שְׁמָאלָא. (ובגין)
 וְנִגִיד וְנִפְיק כֹּל יוֹמָא מִסְטַרְא דְּמִזְרַח, וְאֲזִיל
 לְסַטְרָא דְּדְרוֹם, (נ"א דְּמַעְרֵב) וּלְבַתְרָא לְסַטְרָא
 דְּצָפוֹן, וּמִסְטַרְא דְּצָפוֹן לְסַטְרָא דְּמַעְרֵב,
 וּבְדִין שְׁמֵשׂא אֲתַפְנִישׁ, וְאֲזִיל לְגַבֵּי מַעְרֵב.
 נִפְיק מִמִּזְרַח דְּכֵתִיב, (בראשית כח) וַיֵּצֵא יַעֲקֹב
 מִבְּאֵר שֶׁבַע. וְאֲזִיל לְמַעְרֵב דְּכֵתִיב וַיֵּלֶךְ
 חֲרָנָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, נִפְיק מִכְּלָלָא דְאַרְעָא
 דִּישְׂרָאֵל, דְּכֵתִיב וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר
 שֶׁבַע. וְאֲזִיל לְרֵשׁוֹ אַחְרָא, דְּכֵתִיב וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה.

(ס"א נִפְיק מִמִּזְרַח, דְּכֵתִיב וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע, דָּא שְׁמֵשׂא. דְּנִמְיֵל
 מַעֲוִמְקָא עֲלָאָה, נְחִירוֹ נְהִירָה, וְאוּיֵל לְמַעְרֵב, דְּכֵתִיב וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה, אֲמַר רַבִּינָא
 וְרִנְיָא תַּמָּן.)

רַבִּי יוֹסִי מוֹקֵי הַאי קָרָא כְּגִלוּתָא, כְּגִמְיֻתָא תוּה נְחִית נְחִירוֹ מַעֲוִמְקָא
 עֲלָאָה וַיַּעֲקֹב תוּה נְמִיל לִיָּה, וְאוּיֵל לְגַבֵּי בְּאֵר שֶׁבַע, (במדבר כא) בְּאֵר
 דְּחַפְרֵיהּ שְׂרִים, דְּתוּה נְחִירוֹ מִתַּמָּן, וְאַשְׁלִים לְהַחֲוֹא בְּאֵר כְּבַל שְׁלִימוֹ. וְכִימֵי
 דְּגִלוּתָא, נְמִיל מֵהַאי בְּאֵר שֶׁבַע, וְאוּיֵל לְגַבֵּי חֲרָנָה, דְּכֵתִיב וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה, כְּלוֹמַר
 חֲרָן אָף, וְמֵאי הוּא חֲרָן אֲפִי דְּכָרְשָׁא כְּרִיךְ הוּא, דְּנָנָא כִּישָׂא, אַרְעָא
 דְּרֵשׁוֹ אַחְרָא.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, פַּד אֲזִיל שְׁמֵשׂא לְמַעְרֵב,
 הַאי מַעְרֵב אֲקָרֵי מְקוֹמוֹ דְּשְׁמֵשׂא,

פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא יַעֲקֹב

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ
 חֲרָנָה. רַבִּי חֲזִיָּא פָּתַח וְאָמַר,
 (קהלת א) וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ
 וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף זֹרַח הוּא שֵׁם.
 הַפְּסוּק הֵזֶה בְּאֵרוֹהוּ, אֲבָל וְזָרַח
 הַשֶּׁמֶשׁ - זֶה יַעֲקֹב כְּשֶׁהִיָּה בְּבֵאֵר
 שֶׁבַע. וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ - כְּשֶׁהִלֵּךְ
 לְחָרָן, שְׁכָתוּב וַיֵּלֶךְ שָׁם כִּי בָא
 הַשֶּׁמֶשׁ, וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף זֹרַח,
 שְׁכָתוּב וַיִּשְׁכַּב בְּמִקְוֹם הַהוּא.
 וּבָא וְרָאָה, אָף עַל גַּב שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ
 מְאִיר לְכָל הָעוֹלָם, מִסְּעוּתָיו הֵם
 בְּשְׁנֵי צַדִּים, כְּמוֹ שְׁנֵי אֲזָאָר הוֹלֵךְ
 אֶל דְּרוֹם וְסוּבֵב אֶל צָפוֹן, מִשּׁוּם
 שְׂוִיָּה יְמִין וְזֶה שְׁמָאל. (ובשום)
 וְשׁוֹפֵעַ וַיֵּצֵא כֹּל יוֹם מִצַּד
 הַמִּזְרַח, וְהוֹלֵךְ לְצַד הַדְּרוֹם וְשֵׁל
 מַעְרָב, וְאַחַר כֵּן לְצַד הַצָּפוֹן,
 וּמִצַּד הַצָּפוֹן לְצַד הַמַּעְרָב, וְאַז
 הַשֶּׁמֶשׁ מִתְּכַנֵּס וַיֵּצֵא לְצַד
 מַעְרָב. יוֹצֵא מִמִּזְרַח, שְׁכָתוּב
 וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע. וְהוֹלֵךְ
 לְמַעְרָב, שְׁכָתוּב וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, יוֹצֵא מִכְּלָל
 אֲרֵץ יִשְׂרָאֵל, שְׁכָתוּב וַיֵּצֵא יַעֲקֹב
 מִבְּאֵר שֶׁבַע, וְהוֹלֵךְ לְרֵשׁוֹת
 אַחְרָת, שְׁכָתוּב וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה. (ויצא
 מִמִּזְרַח, שְׁכָתוּב וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע, וְהַשְׁמָטָה
 שְׁנוּמְסָת מִתַּעֲמֹק הָעֵלְיוֹן הַאוּר שְׁמָאִיר, וְהוֹלֵכֵת
 לְמַעְרָב, שְׁכָתוּב וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה, מִמְּקוֹם שְׁתַּדִּין תַּרְיָנָא
 שֵׁם.)

רַבִּי יוֹסִי מִבְּאֵר אֵת הַפְּסוּק הֵזֶה כְּגִלוּת. כְּרַאשׁוֹנָה
 תַּת יוֹדֵר אוּר מִן תַּעֲמֹק הָעֵלְיוֹן, וַיַּעֲקֹב תַּת נִטְל
 אוּר וְהוֹלֵךְ לְבֵאֵר שֶׁבַע, הַבְּאֵר שְׁחַפְרֵיהּ שְׂרִים,
 שְׁתַּת מְאִיר מִשָּׁם, וְהַשְׁלִים אוּתָה הַבְּאֵר כְּבַל
 הַשְׁלִימוֹת. וְכִימֵי תְּגִלוּת נִסֵּם מִבְּאֵר שֶׁבַע הוּוּ וְהִלֵּךְ
 לְחֲרָנָה, שְׁכָתוּב וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה, כְּלוֹמַר חֲרָן אָף. וְכֵה
 הוּא חֲרָן אֲפִי שֶׁל הַקְּרוֹשׁ כְּרִיךְ הוּא? תַּרְיָנָה
 חֲרָנָה, הַרְשָׁה הָאֲרֵץ שֶׁל רֵשׁוֹת אַחְרָת.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, כְּשֶׁהוֹלֵךְ הַשֶּׁמֶשׁ
 לְמַעְרָב, הַמַּעְרָב הֵזֶה נִקְרָא
 מְקוֹמוֹ שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ, הַפְּסָא שְׁלוֹ,
 מְקוֹם שְׁשׁוּלְט עֲלָיו. זֶהוּ שְׁכָתוּב

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאורם נלך

ספר התגלות הזוהר בהמשכים

המשך פרק ה

ב) וְיִשְׁכַּחְתוּ הַקְדוּשָׁה בְּצִדּוֹן וְחִבּוּר סְפָרְיוֹ

א. רבי שמעון בן יוחאי יסד וישיבה גדולה בעיר צידון, ושם הרביץ תורה להרבה תלמידים.

ב. מלכוד הלקותיו הנקרות בש"ס, חבר גם מדרשים באגדה ברול עם הלכה, ונקראים "מבילתא דרבי שמעון בר יוחאי", "ספרי", ועל פלם היה מקור ספר זוהר הקדוש, שהוא קצו מאמרים, קצוים, דרשות וסודות שנתגלה להם על ידי משה רבינו רעא מהימנא ואלהו הנביא, וכו מה שחדשו הוא ובנו רבי אלעזר ושאר התלמידים, ה"חברנא קדישא". פותב המאמרים העשקים מפי רבי שמעון בן יוחאי הנה רבי אבא, לפי צווי רשב"י ביום פטירתו (זכר ח"ג דה רפ"ז ע"א).

וענו הקדמת מוהר"ח ז"ע ב"ספר עין חיים, בפרוס רופשלים תשמ"ח, דף י"ז ד"ה הלא תראה.

ג) רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד

א. לאחר שמות רבי עקיבא פשנהרג על יד המלכות נהגו תלמידיו ושאר חכמי ישראל להתאסף בקרבם עיר "יבנה". פעם אחת ישבו שם יחד רבי יהודה בר אלעי, רבי יוסי ורבי שמעון בן יוחאי, ודברו מענינים שונים, עד ששא להם לדבר על דבר ממשלת רומי. רבי יהודה בר אלעאי הנה מישבח, ואמר: "כמה נאים מעשים של אמה זו, תקנו שנקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות". רבי יוסי שחמ. אבל רבי שמעון לא יכל להתאסף, ענה ואמר: "כל מה שיתקנו לא תקנו אלא לצרכם, תקנו שנקים להרשיב בהם וזנות, מרחצאות לעדו

סתרי תורה. ככה ישבו שמה י"ב שנה. לאחר י"ב שנה מת קיסר רומי, ושם היה חק המלכות שפאשר מת הקיסר נתפטלו גזרותיו. אז פא אלהו אל המערה ובישר להם שהגזרה נתפטלה, ורשאים הפו לצאת ולבוא אל ביתם. ויצאו מן המערה.

ד) ויצאתם מן המערה פעם ראשונה

א. פאשר הלכו בדרך היו שמחים רק בבתי פראי, אבל לא היו טובי לב בבתי גנאי. בקרבם היה טמונה תרעמות, מדוע היו נחתיים מן העולם י"ב שנה על לא חסם בכם. ואחר הליכתם איזו פקסאות ונתקרו למקום ישוב נלאו, וישבו לנות מעט.

ב. פארתה שעה ראו, אפשר לא רחוק ממקומם במקום שיהי השדה בא איש אשר מלאכתו היא ללכד עופות השמים על ידי רשת שמפוז גרנבי תבואה בתוך הרשת, ובאשר נגנס הצפור בתוך הרשת לאכל הגרירים נשמע קול דפיקת הדלת שנסגרת פתאם, והצפור נלכדה. לפעמים נגנסה הצפור ונלכדה, ולפעמים נגנסה ולא תלכד ויוצאת שלמה.

ג. הטו אונם רבי שמעון ורבי אלעזר, וישמעו, שפאשר נכנסת צפור הנלכדת, נשמע תחלה בת קול מן השמים תבת "ספלא", שמשמעותה היא שתספק דלת הרשת ותלכד הצפור, ובאשר נכנסת הצפור ואינה נלכדת, נשמע תחלה בת קול מן השמים תבת "דימוס", שמשמעותה היא שנספיקת ממיתה. אז אמר רבי שמעון לבנו:

"הלא תראה בני, כי גם את הצפור אינה נלכדת בלי גזר דיו מן השמים, מביל שבו האדם שאינו נלכד

בהם עצמם, גשרים למחת מהם מקס". בעת שדברו נמצא שם איש אחד, יהודה בן גרים שמו, כי תולדתו מן אב ואם שנתגרה, והוא לא הבין ולא ידע שנתכר להשמר בדברים פאלה, וספר דבריהם למיודעיו, ועל ידי זה נשמעו דבריהם למלכות רומי.

ב. מאד חכה אף הרומאים על רבי שמעון בן יוחאי, ענו פי דבריו הם ביזו למלכות. עשו משפט על זה, ויצא הפסק: יהודה בר אלעי שישבח יתעלה, יוסי שישחמ ויגלה לצפורי, שמעון שנגה ויגר, מיד נודע הדבר לרבי שמעון שנתכרין משפטו להרג ויירא לנפשו, ברח מביטו ונתחבא בחדר נסתר שאצל בית המדרש, גם בנו רבי אלעזר ישב אצלו לשמשו, אשת רבי שמעון הביאה להם בכל יום לחם לאכל ומים לשתות, וכך ישב שם אינה ימים.

ג. ויהי פאשר נודע לרבי שמעון שהגזרה בתקפה ושמחפשים אותו, אמר לבנו: "תדע בני, שאני מפחד כל היום, ועו פי גשים דעתו קלה עליה, ויכול להיות פאשר יצערו אותה תודיע אינה אנו נמצאים, לבן עלינו לברח מקאן". ויברחו משם פלילה ויתחבאו במערה שהיא במקום ציה גם הישוב, ואין איש עובר שם, ונעשה להם גם עצמותו שם עצי תרביז ותאנים, גם נגלה להם מעין של מים טובים, וגונו מהם.

ד. ובאשר הבינו שלא בקרב ויכלו לצאת משם, דאנו שבגדיהם לא יכלו, לכן פשטו בגדיהם וכסו את גופם עד צוארם בחול הנמצא שם. פאשר היו צריכים להתפלל לבשו בגדיהם. אחר התפלה פשטו בגדיהם, כדי שלא יכלו כל היום היו שניהם עמלים בתורה, שום נפש חיה לא ידע מלכד אלהו הנביא שהיה רגיל לבוא אצלם לגלות להם